

ՏԱՍՆ ԵՒ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կես տարվանը 6 ռուբլ:
 Առանձին համարները 7 կոպեկով:
 Թիֆլիսում գրվում են միմյանի խմբագրատան մէջ:
 Երկր հասցեն. Тифлисть. Редакция «Мшакъ».
 Կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
 (Բացի կիրակի և տօն օրերից):
 Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեղրով:
 Յայտարարութիւնների համար վճարում են
 իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ:

Армянская газета „МШАКЪ“ печатаетъ объявленія на армянскомъ, русскомъ и иностранныхъ языкахъ.
 ПЛАТА за объявленія на четвертой страницѣ: 2 копѣйки со слова. Съ объявленіемъ печатаемыхъ болѣе десяти разъ, дѣлается уступка.
 Плата впередъ.
 За ТРАУРНЫЯ объявленія на четвертой страницѣ взимается по 2 рубля, на первой страницѣ 4 рубля.
 На первой страницѣ „Мшака“ никакія постороннія объявленія КРОМѢ ТРАУРНЫХЪ не печатаются.
 Адресъ: ТИФЛИСЪ, редакція газ. „Мшакъ“.

ԲՈՎԱՆԻՎԱԿՈՒԹԻՒՆ

Չխախտող մենավաճառութիւնը.— ԵՆՐԻՒՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Դամակ կարտից. Դամակ Աղտափա- յից. Դամակ խմբագրին. Դամակ խմբագրին. Կեր- քին լուրեր.— ԱՐՏԱՌԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Գերմանա- կան ֆինանսական արշաւանքը ուսուց արժէթը- թերի դէմ. Դամակ Պարսկաստանից. Արտաքին լուրեր.— ՀՆՈՒԱԳԻՆԵՐ.— ԲՈՐՍՍ.— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒ- ԹԻՒՆՆԵՐ.

ՄԻԱՌՈՏԻ ՄԵՆԱՎԱՃԱՌՈՒԹԻՒՆԸ

Արովհետև այժմ հարց կայ մտնելու ճխախտող մենավաճառութիւնը թէ Գեր- մանիայում և թէ մեզ մօտ, Ռուսաստա- նում, հետաքրքիր է մի հարևանցի հա- յեացք զցել ճխախտող մենավաճառու- թեան գործի վրա այն երկիրներում, որտեղ նա արդէն վաղուց մտցրած է:

Կառավարչական մենավաճառութիւն ա- նուանվում է այնպիսի գործողութիւն, որ- լով մի որ և է կառավարութիւն միմյանի կրան է վերապահում իրաւունք արդիւ- նաբերել կամ մշակել այս կամ այն միջոցը: Չխախտող մենավաճառութեան ժամանակ թէև մասնաւոր անձինք իրաւունք ունեն ցանկ ճխախտող բոլոր, ունենալ ճխախտող պլանտացիաները, բայց իրաւունք չունեն ճխախտող ֆաբրիկաներ ունենալ, պատ- րաստել ճխախտող տերերները, գործածու- թեան համար պատրաստել թմաբաշտ, պապիրոսներ, կամ սիգարներ, այլ պարտա- ւոր են թմաբաշտի տերերները ծախել կա- ռավարութեանը, որ միակ իրաւունք ունի ճխախտող ֆաբրիկաներ ունենալ: Չխախտ- արի կառավարչական մենավաճառութեան պլանտոր նպատակն է բարձրացնել պետական ֆինանսները, ստանալ այդ բերքից մի մեծ եկամուտ, որը մենավաճառութիւնից առաջ ստանում էին մասնաւոր ձեռնարկողները: Աւերման մասնաւոր արդիւնաբերողների փո- խարէն պետութիւնը, իր պաշտօններով արդիւնաբերող է դառնում:

Այժմ նայելք թէ այն երկիրներում, որ- տեղ վաղուց է արդէն մտցրած է ճխախտ- ող մենավաճառութիւնը (մծնայում), ոչբերն է շահվում կառավարութիւնը ճխախտա- գործութեան մէջ ինքն անձամբ արդիւնա- բերող, ֆաբրիկանա դառնալով և արդեօք ստանում է նա արդիւնագործութեան այդ ճիւղից այն մեծ եկամուտը, որ սպասում էր ստանալ, երբ մտցնում էր այդ մենավա- ճառութիւնը:

Յայտնի է որ Ամերիկայում չը կայ ծը- խախտող պետական մենավաճառութիւն, այնտեղ կայ միայն այն ակցիզային սխտե- մը, որը նմանը կայ այժմ և Ռուսաստա- նում: Ամերիկայի Միացեալ-Նահանգներում ճխախտող արդիւնաբերումը մշակվում և պատրաստվում է մասնաւոր արդիւնագործ- ների, մասնաւոր ձեռնարկողների ձեռքով և միայն նմաբարկով է պետական հարկա- աւուրթեանը, որ ակցիզ է անուանվում: Եւ այդ ակցիզը տալի է պետութեանը տարեկան, մեր փողով հաշւած, մօտ 50 մի- լիօն ռուբլի գում արդիւնք: Այցիզը որ հիմնվում է բան դըրօլային սխտեմի վրա, երբէք չէ մեռնում մասնաւոր ար- դիւնաբերութիւնը, այլ ընդհակառակն նը- պաստում է նրա ծաղկմանը: Այդպիսով

չորհով ակցիզային սխտեմի չիւսիսային Ամերիկայի հանրապետութեան մէջ ճխա- խտող արդիւնաբերութեան չափը հասնում է այժմ տարեկան 13 միլիօն պոնդի:

Ուրիշ կողմից յայտնի է, որ Եւրոպայի բոլոր երկիրներից միմյանի երկը երկիրնե- րում՝ Ֆրանսիայում, Աւստրիայում և իտա- լիայում է մտցրած ճխախտող պետական մենավաճառութիւնը: Եւ ահա ինչ հետե- ւանքներ է տուել ճխախտող մծնայում այդ երկիրներում:

Ֆրանսիայում թմաբաշտի մծնայումը մտցրած է եղել դեռ ևս 1811 թւին, և մծնայումը մտնելու նոյն իսկ առաջին տա- րում ճխախտող մասնաւոր պլանտացիանե- րի թիւը կիսով չափ (այսինքն 50%) ու՛- պակասեց: Մինչև մծնայումը մտնելը Ֆը- րանսիայում մշակում էին ճխախտող 14,400 հեկտար հողի տարածութեան վրա, իսկ մծնայումը մտնելուց մի տարի անցած՝ պլանտացիաների քանակութիւնը իջաւ մինչև 7,138 հեկտար: Միայն եօթնամե- սու ըն տարի անցնելուց յետոյ ճխախտող պլանտացիաների քանակութիւնը կրկին ա- ռաջվայ չափին հասաւ: Բայց դարձեալ և այս րօպէիս Ֆրանսիական կառավարչական արդիւնագործութիւնը չէ կարողանում բա- ւականացնել երկրի պահանջին ճխախտող գործածութեան վերաբերմամբ: Չխախտող մասնաւոր արդիւնագործութիւնը արդը- ված լինելով երկիրը լրացնում է ներքին սպասման, ներքին գործածութեան համար անհրաժեշտ պակասորդը՝ ներմուծելով օ- տար երկիրներից ճխախտող ամբողջ գոր- ծածութեան 56 պրօցէնտը:

Գրեթէ նոյն դրութեան մէջ է գտնվում և Աւստրիայի ու իտալիայի ճխախտող կա- ռավարչական մենավաճառութեան գործը:

Մծնայումը ժամանակ, ուրեմն, չէ էլ կա- րելի մասնել անգամ ճխախտող մասնաւոր պլանտացիաների զարգացման և բազմաց- նելու մասին: Բայց մծնայումը առհասարակ, ներկայացնում է և մի ուրիշ զգալի միաս ժողովրդական անտեսութեան համար: Պետութիւնը, երբ յանձն է առնում ֆաբ- րիկանտի դերը, երբէք չէ կարող ոչինչ ապրանք այնքան էթան գնով արդիւնաբե- րել, որքան մասնաւոր ձեռնարկողները, ու- րոնց մէջ հասաստվում է անպատճառ մի յայտնի մրցութիւն: Գերմանիայում և Շվէյցարիայում, որտեղ ճխախտող մենավա- ճառութիւնը գոյութիւն չունի՝ թմաբա- շտը, պապիրոսը և սիգարը անհամեմատ էթան են, քան թէ նոյն տեսակի թմաբա- շտը, պապիրոսը և սիգարը Ֆրանսիայում: Իտալիայում կամ Աւստրիայում: Երբ մի ապրանքի արդիւնաբերողը ինքն պետու- թիւնն է, ամեն բան արդիւնաբերութեան մէջ նրան աւելի թմանդ է նստում, քան թէ մասնաւոր արդիւնաբերողին: Երբ ար- դիւնաբերողը ոչ թէ իր արդիւնաբերու- թեան շահի մէջ հետաքրքրված ֆաբրիկան- տըն է, այլ կառավարչական պաշտօնեան, — արդիւնաբերութիւնը դառնում է մի մեքե- նայական գործողութիւն, որտեղ չէ կարող դեր խաղալ ոչ մասնաւոր ձեռնարկողին յատուկ եռանդը, բերքի արդիւնաբերական բարելաւութեան և կատարելագործութեան մէջ անհրաժեշտ նախաձեռնութիւնը, և այլն: Գործի առաջադիմութեան մէջ անձ- նական շահ չունեցող պաշտօնեաները չեն կարող և պէտք չունեն դրուել զենկ արդիւ-

նագործութեան տեսիլական առաջա- դիմութեանը:

Արդիւնաբերութեան ձեռք միակերպ ան- շարժութեան մէջ է մտնում կառավարչական մծնայումը ձեռքում: Ամեն արդիւնագործա- կան և տիրիական միջոցներ էլ աւելի մեծ ծախս նստելով կառավարութեանը, քան թէ մասնաւոր ձեռնարկողին, կառա- վարութիւնը ստիպված է, ուրեմն, իր ար- դիւնաբերածը համեմատաբար միշտ աւելի թանգ գնով ծախել, քան թէ կարող էր նոյն ապրանքը ծախել մասնաւոր գործա- րանատէրը: Այլ ևս չենք խօսում այն իրո- ղութեան մասին, որ ամեն երկրում որ և է արդիւնագործութեան կառավարչական մծնայումը ձեռնարկական կերպով ծնեց- նում է միշտ երկու շարիքներ՝ առաջինը — կօնարձակներն է, իսկ երկրորդը — պաշ- տօնեաների կառավարչութիւնն է:

Մի ընդարձակ երկրի մէջ, մանաւանդ, դժուար է պահպանել ցամաքային սահ- մանները կօնարձակայից, աչքի առաջ ունենալով մանաւանդ և այն հանգամանքը, որ թմաբաշտի կօնարձակային ամենա- հեշտ գործողութիւն կօնարձակայիներիցն է: Իսկ ինչ որ վերաբերվում է պաշտօնեաների կառավարչութեանը, այնպիսի բարեկարգ երկրումն էլ, ինչպէս, օրինակ, Աւստրիան է, ճխախտող արդիւնաբերութեան գործին վերահսկող պաշտօնեաների կառավարչու- թիւնը և ամեն տեսակ զեղծութիւնը յայտ- նի են ամբողջ աշխարհին: Մասնաւոր պը- յանտացիաներ ունեցողը, իրաւունք չունե- նալով մշակել ճխախտող, ստիպված լինե- լով ծախել իր արդիւնքը միակ գործարա- նատիրով, այն է պետութեանը, իր բերքը լաւ գնով կառավարութեան վրա սողա- ցնելու համար, առանց այլ և այլութեան գնում է մի քանի թղթադրամներ այն մտտեանի մէջ, որի մէջ նրանակված է ծախ- վող թմաբաշտի քանակութիւնը և թղթ- թաղարմը ներկիւնած այդ մասեանը ներ- կայացնում է այն պաշտօնեային, որին յանձնված է ընդունել ճխախտող: Պարզ է որ այն ճխախտող լաւ տեսակի ճխախտող կը ձանաչվի ընդունող պաշտօնեայից, որի տէրը աւելի մեծ քանակութիւն թղթաղը- րամի է ներկիւնել իր մտտեանի մէջ: Ընդ- հակառակն աւելի չքաւոր ճխախտատի- րով բերքը անպիտան կը համարվի և չի էլ ընդունվի, որը մոռացել, քաշվել է, ան- պահել է համարել, կամ միջոց չէ ունեցել մասեանի մէջ ն իր փակել շարտարխօս թղթաղարմիները:

Վերջացնում ենք մեր խօսքը կրկնելով, որ ակցիզային, բանւորային սխտեմը հա- զար անգամ աւելի ձեռնուռ և շահաւէտ է թէ մասնաւոր ձեռնարկողի, ազգային անտեսութեան համար և թէ իրան պե- տութեան ֆինանսական շահերի համար: Այցիզը ճխախտող վրա աւելի պակաս զեղծութիւնների է տեղի տալիս, քան թէ մե- նավաճառութիւնը, աւելի էթան է դարձ- նում ճխախտողը, քան թէ մծնայումը ժամա- նակ, և վերջի վերջոյ աւելի էլ մեծ եկա- մուտ է տալիս կառավարութեանը, քան թէ մենավաճառութիւնը:

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԿԱՐՏԻՑ

Փոքոտոսի 20-ին

Ամսի 12-ին կարտի հայ ժողովրդի մէջ մի տեսակ կենդանութիւն էր նշմարվում. այդ օրը նա ապաստւ էր թիմիս առաջնորդ Սուքիաս եպիս- կոպոս Պարզեանից զայտեսանը: Ահօրից յետոյ ժամը 6-ին երեքուս արագանի կառքը, ուղեկցու- թիւամբ 20-ի չափ կառքերի և 50-ից աւելի ձե- ւարներով, որոնք 20 վերստ տեղ ընդառաջ էին գնացել սրբազանի զիմաւորելու Քաղաքի մօտ ժողովրդի բազմութիւնը սպասում էր սրբազանին:

Կառքից իջնելով սրբ. Պարզեանց դիմեց ս. Աս- տուածածին եկեղեցին, որտեղ նրան դիմաւորեց տեղիս փոխանորդ սրբազան Գրիգորիս եպիսկո- պոս Աղուանեանց և հողերական դասը: Եկեղե- ցում սրբ. Պարզեանց մի քանի ջերմ խօսքերով ժողովրդին ողջունելուց յետոյ իջնանց տեղիս զէպտօտաւ և ուսումնարանի հողաբարձու Գաւիթ աղա Միրիմանեանցի տանը: Հետեալ օրը սրբա- ղանը ի տես դիւսաց պ. նահանգապետի և նրա մերձաւոր պաշտօնակիցներին, այլ և այցելեց ա- նուանի քաղաքացիներին: Իր գալու երրորդ օրը՝ առաջնորդը սկսեց զննել հողեր և ուսումնարա- նական գործերը: Ամսի 15-ին պատարագի մի- ջոցին սրբազանը մի ջերմ քարոզով ազգ ու հայ- բնիքը, հայկական բարեպաշտութիւն յիշեցրեց, աստուածային խաղաղութիւն, եղբայրական սէր և միաբանութիւն ունենալ պատուիրեց և կենդա- նի խօսքի ազդեցութեան տակ թիղզացին օրտեր: Պատարագից յետոյ՝ սրբազանի հրաւիրանօք ու- սումնարանի դահլիճում ժողով կայացաւ, որտեղ սրբազանը մի առեւտրաբանութեամբ յիշեցրեց մի եկեղեցու յարմարաւոր շինութեան անհրաժեշ- տութիւնը՝ առաջարկեց մի ժապաւինեալ մատեան և յորդորեց ստորագրութիւն բանալ յօդուտ եկե- ղեցու շինութեան: Արկու ժամկայ մէջ ստորա- գրութեամբ գոյացաւ աւելի քան 8,000 ռուբլի: Ապա ընտրվեցան 12 անձինք, որոնք և շարու- նակելու են հանգանակութիւնը: Սրբազանը խոս- տացաւ Վ.Ե. Կաթողիկոսից կոնզակ ստանալ Ե- րևանի թեմում, մասամբ և այլ տեղերում հանգա- նակութիւն բաց անելու, որպէս զի կարելի լինի Աբասալէն եկեղեցու ձեռով, բայց նրանից ըն- դարձակ մի եկեղեցի կանգնեցնել: Սրբազան Պարզեանց ցանկանալով մուրացիկ վիճակից ա- զատել տեղիս ուսումնարանը, հոգ տարաւ ու- սումնարանի նիւթական կողմը ապահովել: Ներ- կայումս ուսումնարանը կուսնայ տարեկան հինգ հազար ռուբլի ծախք, որից 2,500 ռուբլին դուրս կը գայ թոշակազրամից և եկեղեցիներից ստանա- լի գումարներից, իսկ մնացածը բաց է մտում, ու- րը և ժողովուրդը, համաձայն իր խոստման լրա- ցնում է: Սրբազանը անօրինեց այժմեանից իսկ եկեղեցու տեղի վրա բաց անել մոնավաճառու- թեան կրպակ, օրինելի գորութեամբ պարտաւորել վիճակիս եկեղեցիների երեցիփոխներին, որ մամ գնեն բացառապէս տեղիս կրպակից և դրա ար- դիւնքը, որ 1,000 ռուբլուց աւելի կը լինի, յատ- կացնել ուսումնարանին: Զրաժարված հոգաբար- ձութիւնը վերստին յանձն առաւ իր պաշտօնը և խնդր ներկայացրեց սրբազան Պարզեանցին Տայ- րարի հողերի եկամուտը — տարեկան 1,000 ռուբ- լի — յատկացնել ուսումնարանին: Կառուցանելի եկեղեցու գաւթում կրպակներ յիմնելից յետոյ, տեղիս ուսումնարանը արդէն բարոյփոխ ապա- հոված կը լինի: Ուսուցչական խումբը կազմա- կերպվում է և սեպտեմբերի սկզբներին ուսում- նարանը կը բացվի: Այս տարի բացվում են տը- ղայոց ուսումնարանի II դաստան II բաժան- մունքը և օրիորդաց ուսումնարանի I դաստան III բաժանմունքը: Ամսի 23-ին ուսումնարանի դահլիճում դարձեալ ժողով կայացաւ ս. Աստուա- ձածին եկեղեցու երեցիփոխ ընտրելու համար. ձայները բաղմութեամբ ընտրվեցաւ Մովսէս-բէկ տէր-Սարգսեանց, որ ս. Նշան եկեղեցու երեցիփոխ լինելով, իր արդիւնաւէտ գործունէութեամբ դրա- լել էր ժողովրդի հաւատը: Սրբազան Պարզեանց այցելեց խիզոնից (Բէշ-քիլիսայ) վանքը և բաւա- կան մնաց վանքի գրութիւնից: Այցելեց և կաղ- դուան քաղաքը և նրանից 5—6 ժամ հեռաւորու- թեան վրա գտնվող Թաթուլ և Վարոս ճգնաւոր- ների վանքը (Վարդիհեր): Վերջապէս ամսի 28-ին բազմաթիւ ժողովրդի ուղեկցութեամբ մեկնեցաւ այստեղից դէպի իր պաշտօնատեղին, օրհնելով կարտի բարեպաշտ ժողովուրդը: Սրբազանի այս- տեղ կատարած գործերը շատ էին, օրինակ, նա կարողարեց եկեղեցական և ուսումնարանական գործերը, անօրինեց, որ քաղաքում ընակվող քա- հանաները անշուշտ ծովս ունենան, իսկ մի քանի

բանականներէ կ'ըստարկեց զիւրերը, յորդորեց բանալ վանական դպրոց յծկօնից վանքում, Մրէ-նի հոգեակաւոր վանքի համար հող տարաւ վանա-հայր ուղարկելու և վանքի նորոգութեան աշխատելու: Արդիւհերի վանքի համար էլ դիտաւորու-թիւն ունի մի վարդապետ ուղարկելու: Սրբազա-նը ջանկանում է որ ուսումնական երիտասարդ-ներ պատրաստ լինեն քահանայական աստիճանի, որպէս զի կարողանան մատուցանել իրանց ազ-գին կարևոր ծառայութիւնը:

ՆԱՄԱԿ ԱՂԱՍԱՅԱՅՑՅԻՑ

Օգոստոսի 27-ին .

Երկաթուղիների համար կառավարութեան կող-մից կայ մի ընդհանուր օրէնք, մի օրէնք, որին հաստատկում են Ռուսաստանի մէջ եղող համա-րեա ընդ որ երկաթուղիների վարչութիւնները: Ըստ այս օրէնքի իւրաքանչիւրը այդ ընկերութիւն-ներին պարտաւորեցրեց տեղագործութեան համար ու-նի իր սեփական կլասիֆիկացիան և տարիֆը: Համապարհենի հազարակգուցութեան միմիտորու-թեան մէջ այս տարի հարց ծագեց այդ տարիֆ-ները ևս ենթարկել կառավարութեան իրաւունքին: Այդպէս, իրականութեան կը ստանայ այդ թէ ոչ, այդ դեռ մի կողմից Մեր երկրի արդիւնաբե-րողները, մեր երկրի մէջ երկաթուղու հետ գործ ունեցողները մեծ մասամբ տեղացի միջին դասա-կարգի մարդիկ են: հարկերը մէկը դրանցից ծա-նօթ չէ երկաթուղու կարգերին և տարիֆներին: տալիս են, ինչ որ ուզում են, առանց ամենևին հետաքրքրվելու, առանց ամենևին ուշադրութիւն դարձնելու թէ արդեօք ստանում են իրանցից այնքան, ինչքան իրանց կը հասնի թէ ոչ, և հէնց այդ հանգամանքը պատճառով էլ տուժում են շատ անգամ, և տուժում են սարսփելի կերպով: Շատ մտովի, և համարեա ամեն օր, գործ ունե-նալով երկաթուղու հետ, մենք համարեա ամեն մի քայլում պատահում ենք այնպիսի անարդա-րութիւններին, որոնք մարդու խիղճը տանջում են և զարմանալին այն է, որ սխալմամբ երկաթու-ղուն աւել տողները շատ անգամ լինում են այն-պիսի տուժարեա տներ, այնպիսի վաճառական-ներ, որոնց յանցանք է մինչև անգամ երկաթու-ղու օրէնքները և սակազները ձեռնարկը չունե-նալ: Չը գիտեմ ուրիշ երկիրներում, բայց մեր անդրկովկասեան երկաթուղու օրէնքով այն գու-մարը, որ գրված է լինում անարդարքի վրա, որ-պէս արժէք նշանակված պարանքների տեղագո-րութեան, դիմացի կայարանի կասիլը, ուր սպ-անքը պիտի յանձնվի, պարտաւոր է ստուգել, երևաց որ պակաս է նշանակված նա կառնի մին-չև վերջին կօպէկը: իսկ եթէ նշանակված է աւե-լի քան հարկաւոր է, նոյն իսկ եթէ 5 ռուբլի տեղ նշանակված լինի 500 ռուբլի, այդ 500 ռուբ-լին չառած կասիլը իրաւունք չունի պարանքը ձեռ տալու: նա կառնի առանց այդ մասին ձեռ ոչինչ ասելու: Եթէ կիմանաք, ինչպիսի կը տաք թիֆլիսի վարչութեան, ձեռ փողերը մի ամից յետ կը դարձնեն ձեռ, եթէ չէք իմանայ և կամ մինչև որոշաւ ժամանակ չէք պահանջի, ձե-ղանից ստացած այդ աւել գումարի վրա երկա-թուղու վարչութիւնը իր «հողացն հանգուցիցը» կը կարդայ: Երկաթուղու տարիֆները կաղմված են կոտորակներով: հաշուները տասն և հինգ ռուբլի ստացող և մինչև կողորդ գործի մէջ թաղ-ված դրաղիներ են: պարզ բան է կը սխալվեն: պակասին արևային են որ կառնեն: հակառակ դէպքում կասիլի ռոճիկը դուրս կը գան, իսկ աւելորդի համար ձայն չեն հանում:

Օրէնքով այսինքն ոչ անդրկովկասեան երկա-թուղու, այլ խոշոր օրէնքով, աւել առկված գու-մարները, կամ, վերջապէս, աւել նշանակված գումարները, ապրանքը յանձնող կասիլները չը պետք է ստանալին, առնելով միայն համաձայն տարիֆի իրանց ստանալիքը: «Տարաւ կուզմիջ» մի անգամ նկատեցի ես այստեղի մեր կասիլին— ինչու գոնէ մի անգամ չէք յայտնում այն ապ-րանքատեղիներին, որոնցից համարեա ամեն օր սխալմամբ նշանակված տարիֆից աւելի «Ирре-борт»-ներ էք ստանում, որ իրանցից այլքան գումար աւել է առնելով թող խնդրէք տան յետ ստանալու: Թէ չէ մի որ և է Մաշաղի Մամուրը ինչ կարող է հասկանալ թէ իր պարանքից այս ինչ կայարանից մինչև այս ինչը ինչ արժէ: նա տալիս է, կատարելապէս հաւատարմացած լինելով, որ

— «Իրա համար եթէ իմանան, իսկոյն կը հրա-

ժարեցնեն ինձ պաշտօնիցս», — պատասխանեց նա ինձ: Որքան անխիղճ և... անարդարութիւն: Մենք մատնացրց եղանք այդ բանի վրա, և թող նը-րանք, որոնք գործ ունեն և որոնց կը պատահի գործ ունենալ մեր երկաթուղու հետ, չեչտուժենք, զրոյ լինեն: այդ սխալմամբ ներք, ուրոնց մի որոշ ժամանակից երկաթուղու վարչու-թիւնը իրան իրաւունք է համարում այլ ևս ան-մենևին չը վերադարձնել, հինգ, տաս, հարիւր ռուբլիներ չեն: դրանք կաղմում են իւրաքանչիւր տարվայ մէջ, եթէ չասենք հարիւր հազար, գոնէ ամենաքիչը մի քանի տասնեակ հազարներ կա-մուտ մեր առանց այն էլ միլիոնների օգուտ ու-նեցող երկաթուղու համար: բայց այդ վերջին ե-կամուտը կարծեմ երկաթուղու իսկ իր կողմից յանձնում է մի ուրիշ հաստատութեան: Ամեն տեղ էլ կեղեքում են, իսկ տուժող միմիայն ժո-ղովորդն է:

Աբ. Ապ.

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, օգոստոսի 19-ին

«Մշակի» № 92-ում կարդացի Հ. Առաքելեանի թղթակցութիւնը Եւզիլից, որով նա ընթերցողնե-րին յայտնում է իր կարծիքը իմ անձնագրու-թեան մասին առհասարակ Պ. Առաքելեանը փո-խանակ լուրջ և վաշիւռչ կերպով նկարագրելու իմ երեք տարվայ պաշտօնավարութիւնը Եւզիլի-թեանական դպրոցում և օրիորդաց ուսումնարա-նում, զանազան անպատշաճ ածականներով և մեծ մասամբ տարօրինակ և շինծ ու փաստե-րով ուղում է իմ պաշտօնավարութեան վրա ստուժը ձգել և ինձ էլ «Մշակի» միջոցով ան-պատում է:

Ես երբեք մտադրութիւն չունիմ իմ անձը պաշտօնանելու մի այնպիսի անձի գրութեան ա-ւելթալ: «Մշակ» թերթում, որին հետ ես սուկ խօսելն անգամ աւելորդ եմ համարում, բայց և այնու ամենայնիւ հարկ եմ համարում աւել հրա-պարակապէս յարգել ընթերցողներին, որ պ. Առաքելեան արդէն երկու տարուց ի վեր աշխա-տում է Եւզիլի հայոց հողերը դպրոցներում իր և իր ընդերին համար պաշտօններ ձեռք բերել, բայց նոյն դպրոցների հողաբարձութիւնը բաց է բաց մերժած է նրա բոլոր բերանացի ինդրուածքները: այս տարի էլ նոյն հողաբարձութիւնը իմ խորհր-դակցութեան արձակեց պ. Առաքելեանի քրոջ՝ օրիորդաց ուսումնարանի մէջ վարած պաշտօնից, որին փորձի համար ընդունած էր իբրև ուսուց-չուհի անցեալ տարի: Ինչ որ վերաբերում է իմ անձնագրութեան, պաշտօնավարութեան և իմ ուսման ցէնդին, այդ ամենի մասին հողերը բարձ-րագոյն իշխանութեան յայտնի է: հետևապէս հարկ չը կար և չէ էլ կարող լինել, որ ես իմ ուսման ցէնդի վերաբերութեամբ Եւզիլում երկու տարի անգործ մնացած Հ. Առաքելեանին հաշիւ ներկա-յացնելի: իսկ այն զրգարութիւնները, որ նա իմ պաշտօնավարութեան առիթով բարձր է իմ վրա և իր քայլից համեմատ «Մշակի» միջոցով իմ պատիւն է շոշափում, այդ մասին օրէնքը արդարապէս կը վճռէ:

Մովսէս Յամուէլեան

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Գարաչիկազ, 17 օգոստոսի

Անցեալ 1886 տարվայ օգոստոս ամսում կայա-ցաւ Երևանի ս. Գայանեան հայ օրիորդաց դպրոցի հողաբարձութեան ընտրութիւնը: Այդ ընտրութեան մէջ ես ևս պատիւ ունեցայ ընտրվել հողաբարձու-նոյն դպրոցի և վեհափառ կաթողիկոսի օրհնու-թեան կողակով նորընտիր հողաբարձուներս հաստատվեցանք այդ պաշտօնի մէջ: Սրանից յե-տոյ անմիջապէս եղան ժողովներ, ընտրվեցան տեսուչ ուսումնարանի, վարժապետների և վար-ժուհիների, որոշվեցան ռոճիկներ և այլն: Անցաւ մեր գործունէութեան առաջին տարին, սկսվեցան ընտրութիւնները և վերջացան բաւական աջող: Ե-կաւ միւս ուսումնարանական տարվայ սկիզբը: պէտք էր ընտրել տեսուչ, վարժապետներ և վար-ժուհիներ (որովհետև առաջինները ընտրված էին մէկ տարով): Երբ իսկ այդ ժամանակը տեղիս թեմակալի փոխանորդ Գեորգ կաթողիկոս Սու-րենեանից ուղարկվեց Աստախան և նրա տեղ նը-շանակվեցաւ Սուքիա կաթողիկոս Պարզեանց: Այս վերջինը մուտ գործելով իր նոր պաշտօնի մէջ, գործը սկսեց նրանով, որ այցելութիւն

տուեց քաղաքի գրեթէ բոլոր փողը ի շատե աչքի ընկնող աներին, ինձ ևս, որպէս մի ազգային հիմնարկութեան նուստ և աննշան գործիչի, սրբազանը պատուեց իր այցելութեամբ: Մի քանի րոպէ խօսակցութիւնը, որ տեղի ունեցաւ մեր մէջ, ոչ այլ ինչ էր, եթէ ոչ ուսումնարանի բա-րեկարգութեան վրա հողալը և մեր միմեանց ա-ջակցութիւնը այդ սուրբ գործի մէջ: Սրբազանը թողեց ինձ և ես լի յուսով ուրախ էի զգում ինձ, տեսնելով վեհափառի աջող ընտրութիւնը:

Որքան յիշում եմ, նոյն իսկ այդ երեկոյեան էր նշանակված հողաբարձական ժողով սրբազան հօր մօտ Գայանեան ուսումնարանի տեսուչ, վար-ժապետ և վարժուհի ընտրելու և նոցա ռոճիկնե-րի քանակութիւնը որոշելու համար: Հողաբար-ձուներս թուով չորս, ժողովակցինք և, ի հարկէ, սկսեցինք ամեն մէկս մեր կարծիքները յայտնել տեսիլ անյարմարութեան մասին, բայց հէնց ա-ռաջին խօսքի վրա Սուքիա կաթողիկոսը ջերմ պաշտպան հանդիսացաւ նախկին տեսուչ տեղ Թովմէֆ Մեղեանցին: Երկար վիճաբանութիւնից յետոյ, սրբազանը ասաց՝ «ես դարմանում եմ թէ ինչ հարկաւոր է մի ծխական ուսումնարանի հա-մար ունենալ հինգ հողաբարձու, ես անպատճառ-ձեր թիւը կը պակասացնեմ և որովհետև դուք սէր Թովմէֆին չէք ուղում տեսուչ, ես ձեզ չեմ նախագահի, այլ կը տամ ձեզ բարեկարգ քահա-նային նախագահ, իսկ ձեր նշանակած տեսուչ և ուսուցիչներին հաստատելը ինձանից է կախված, այն էլ ես գիտեմ» կը հաստատեմ, թէ ոչ:

Սրբազանի խօսքերից պարզ երևում էր, որ եթէ տեղ-Թովմէֆին ընտրեմք նորից տեսուչ, նա կը նախագահի հողաբարձական նիստերին, իսկ եթէ չընտրեմք նրա ցանկացածին, նա չի նախագահի մեզ, հողաբարձուների թիւը կը պակասեցնի և մի ուրիշ ընտրած տեսուչն չի հաստատի: Մենք բոլորս, ի հարկէ, ցոյց տուինք նրան կաթողիկո-սից հաստատված կանօնադրութիւնները, որտեղ պարզ ասված է՝ 1) «Տեսուչը, վարժապետը և վարժուհիք ընտրելի է հողաբարձութեան և հաստատելի յառաջնորդաց» և 2) «Իրծիքը հա-մօրէին պաշտօնէից նշանակին ի հողաբարձու-թեան»: Սրբազանը ոչինչ չէր կամենում լսել և իր խօսքերի վրա էր պնդում թէ տեսուչի փոխելը հարկաւոր չէ: Վերջապէս տեսնելով հողաբարձու-ներին տուած իրաւունքները ոչնչացած, ամբողջ հողաբարձութիւնը թողեց սրբազանի տունը և հեռացաւ այնտեղից, իսկ միւս առաւօտ հողա-բարձուները մի քանիք ուղարկեցին իրանց հրա-ժարականները:

Տեղ-Թովմէֆին էլ հէնց այդ էր ուղում, իսկոյն ինչնալու ընտրում է իրան ցանկացած վար-ժապետներին և վարժուհիներին, ի հարկէ, ի բ-ր և տեսուչ և առաջարկում է թեմակալի փո-խանորդին ի հաստատութիւն և ինքն էլ իրան նշանակում է ռոճիկ և հաստատում է իր պաշ-տօնում:

Թարգոյ խմբագիր, նամակիս տեղի տալով ձեր պատուական լրագրի էջերում, յատուկ պարտա-ւորեցրած կը լինեք սք. Գայանեան ուսումնա-րանի հողաբարձութեանը, որի անդամակից և ես էի: Սրանով թող Երևանի հայ հասարակութիւնը համոզված լինի, իր նրանից ընտրված հողաբար-ձութեան իրաւունքները սահմանափակված էին, և թող այսուհետև այդ հասարակութիւնը չը դա-տապարտի հողաբարձուներին, որոնք պատա-խանատու են նրա առաջ և որոնք պարտական են միշտ հաշիւ ներկայացնել հասարակութեանը իրանց գործունէութեան մասին:

Եւ այսպէս, մենք հողաբարձուներս, տեսնելով մեր իրաւունքները ոչնչացած, տեսնելով մեր հրաժարականը: Գայանեան դպրոցի պատու-թեան մէջ այդ առաջին անգամը չէ, որ հողա-բարձութիւնը իրան անկարող է զգում տեսուչ Մեղեանցի կամաց դէմ մարտելը և տալիս է իր հրաժարականը: Այս խօսքերս ապացուցանելու համար բաւական է մի հակեացք ձգել նոյն իսկ դպրոցի անցեալի վրա:

Նախկին հողաբարձու Արշակ Տեղ-Մարուզեանց

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

ԱԼԷԿՍԱՆԴՐՈՊՈՒՆՑ մեզ գրում են օգոստոսի 31-ից հետեւալը: «Ալեքսանդրոպոլի գաւառի զիւ-ղերից միւր Գլիչայն է, որ գտնվում է Արարած սարի ստորոտում, մօտ 40 վերստ հեռաւորու-թեամբ: Սրբազան Սուքիա կաթողիկոսը Պար-զեանց այժմ Գլիչայում է, որտեղ օրհնել է այդ

զիւղի ուսումնարանի բացումը: Մենք հայերս սի-րում ենք բանալ դպրոցական շինութիւններ, բայց նոյն իսկ դպրոցները անմիթար դրութեան մէջ են մնում: Մեր դպրոցական գործին յարմար է գալիս հայոց ժողովրդական առածը թէ՛ «Ճի չունենք, բայց մտեր ենք շինում»:

ԳԵՐԵՆՑԻՆՑ մեզ գրում են: «Այստեղ եկաւ վարդաշէն զիւղից մի հայուղիացի տասն և ութ տարեկան պատանի, որ գործակատար է մի ծխական խանութում: Այդ պատանին աչքի ընկնող տաղանդ ունի դէպի նկարչութիւնը. նա անուշադր նկարում է հասարակ թղթի վրա շատ գեղեցիկ պատկերներ: Նա սովորել է վարդաշէն զիւղի դպրոցում, բայց աղքատ լինելով, միջոց չունի կատարելագործել իր տաղանդը: Այդպէս են կորչում մեզանում անայտ տաղանդներ»:

ԱՂԱՐՇԱՊԱՏՅԻՑ մեզ գրում են, որ այդտեղ առուտուրը կատարելապէս ընկած է. բաղարի վրա վաճառականները անգործ կանգնած են ի-րանց խանութները աւել և հազարավառ մուշտա-րիւններն են սպասում:

Օգոստոսի 7-ից սկսած մինչև այսօր սաստիկ շրջեր է անում ոչ թէ միայն Թիֆլիսում, բայց ինչպէս երևում է, և ամբողջ Անդրկովկասում: Գուհիս և յուլիս ամիսները աւելի հով էին և անձրևային, այն ինչ իսկական ամառը օգոստոս-սին սկսվեցաւ և շարունակվում է և սեպտեմբե-րին: Ոչ մի կաթիլ անձրև չէ գալիս և օդի չո-րութիւնը անտանելի է:

Ստացանք «Երախայրը» պատկերազարդ զբո-րոյրը, տպված Թիֆլիսում, ներկայ 1887 թւին, Մ. Ռօթինեանի տպարանում, հեղինակութիւն Արշակ Մեղեանի, որ «Աղբիւր» ամսագրի մէջ գրում էր «Արիւնդ» կեցած անունով: Պարտի պրօզան վատ չէ, բայց բանաստեղծութիւնները շատ թոյլ են և ոչինչ կրիտիկային չեն դիմա-նում: Հեղինակը յայտնում է որ «Երախայրը» ժողովածուն չորս տեարակից պիտի արդարայ՝ առաջինը կրում է «Գարուն» վերնագիրը, որ հրատարակեցաւ (թէև աշնանը), երկրորդը պի-տի կրէ «Ամառ» անունը, երրորդը՝ «Առնետ», վերջապէս չորրորդը «Չմուռ»: Հեղինակն ասում է իր առաջաբանում որ թէև «Գարունը» ու չէ լոյս տեսնում, սակայն միւսները իրանց ժամա-նակին լոյս կը տեսնեն: Չնայ կարծեմ, քանի որ «Գարունը» միայն աշնան է լոյս տեսնում, ամա-ռն էլ արդէն անցել է, իսկ աշունը արդէն հա-սել է: Իւրաքանչիւր զբոյրյկ արժէ 50 կօպէկ:

ԹԻՖԼԻՍԻ ԳԼՅՈՐԾՎԱԿԱ փողոցի վրա գտնվող ամանեղեն մի մազաղինի պատուհանում հանդէս են դրված տարօրինակ մոխրամաններ, մինի վը-րա փորագրված է «Մշակ» լրագրի, միւսը վրա «Արձագանք» շաբաթաթերթի վերնագիրը:

Այսօր մեր նկարիչ պ. Գեորգ Բաշինջաղեան ուղևորվում է դէպի հարաւային Ռուսաստանի մի քանի քաղաքներ, այն է Բոստով, Նոր-Նախիջևան, Եկատերինօպուր և այլն, որտեղ դիտաւորութիւն ունի իր նկարների ցուցանանդէսներ բանալ:

Մեղ հաղորդում են հետեւալը: «Երկար յետա-ձգումից յետոյ վերջապէս Ներսիսեան դպրոցի նորաւարներին նըքա, որոնք գտնվում են Թիֆ-լիսում, ստացան իրանց աւարտման վկայական-ները, իսկ գաւառներում գտնվողները դեռ յայտ-նի չէ թէ Երբ կը ստանան այդ վկայականները: Բայց տուած վկայականներն էլ դպրոցի վարչու-թիւնը չէ կամեցել օրինակը կերպով սրբազնել աւալ այնպէս որ աւարտածները ստանում են ի-րանց վկայականները լի սխալներով»:

ԲԱԳՈՒԻՑ մեզ գրում են, որ «Մշակի» № 91 կարդալուց յետոյ Բազուի երիտասարդների մի յայտնի մարդ դիտաւորութիւն ունի սեպտեմբերի 26-ին մի հեռագրով շնորհաւորել մեր յայտնի նկարիչ պրօֆէսոր Ալվազովիկոս իսրամիայ յօ-բեիեանը, ուղղելով հեռագիրը Պետերբուրգ, Գե-ղարուստների Ակադէմիայի հասցէով (ВЪ АКА-демiю художеств):

Մի աւետարական երիտասարդ գործակատար գրում է մեզ ԲԱԳՈՒԻՑ հետեւալը: «Անհրաժեշտ է մեր քաղաքում ունենալ գործակատարների հա-մար մի ընթերցարան, մի ժողովարան կամ մի

